

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Juzgado Contencioso-Administrativo n° 2 de Granada — Wykładnia art. 43 WE — Uregulowania ustanawiające warunki zakładania nowych aptek — Ograniczenia ze względu na liczbę mieszkańców i konieczność zachowania minimalnej odległości między aptekami

Sentencja

Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, iż nie stoi on zasadniczo na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak przepisy będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym, narzucającym limity wydawania zezwoleń na założenie nowych aptek, które stanowią, że:

- w każdym rejonie farmaceutycznym na jednostkę zaludnienia wynoszącą 2 800 mieszkańców można utworzyć co do zasady jedną aptekę;
- dodatkową aptekę można utworzyć dopiero, gdy ten stosunek jest wyższy, dla grupy ludności powyżej 2 000 mieszkańców; oraz
- poszczególne apteki muszą pozostawać w minimalnej odległości od istniejących już aptek, wynoszącej zgodnie z ogólną zasadą 250 m.

Jednakże art. 49 TFUE stoi na przeszkodzie powyższym przepisom krajowym, o ile podstawowe zasady 2800 mieszkańców lub 250 m uniemożliwiają w jakimkolwiek rejonie o szczególnych cechach demograficznych utworzenie wystarczającej liczby aptek mogących zapewnić odpowiednią opiekę farmaceutyczną, a zadanie sprawdzenia, czy tak jest, należy do sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 69 z 21.3.2009.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 1 października 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Rossano — Włochy) — Franco Affatato przeciwko Azienda Sanitaria Provinciale di Cosenza

(Sprawa C-3/10) (¹)

(Artykuł 104, § 3, regulaminu postępowania — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Klauzula 5 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony — Umowy o pracę w sektorze publicznym zawarte na czas określony — Kolejne umowy — Nadużycia — Środki zapobiegania — Sankcje — Przekształcenie umów o pracę zawartych na czas określony w umowę na czas nieokreślony — Zakaz — Naprawienie szkody — Zasady równoważności i skuteczności)

(2011/C 30/17)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Rossano

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Franco Affatato

Strona pozwana: Azienda Sanitaria Provinciale di Cosenza

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale di Rossano — Wykładnia klauzuli 2, 3, 4 i 5 załącznika do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43) — Zgodność niektórych przepisów krajowych dotyczących pracowników wykonujących prace społecznie użyteczne/pracowników wykonujących prace użyteczności publicznej — Przepisy krajowe umożliwiające niepodanie przyczyny pierwszej umowy na czas określony zawartej z pracownikami sektora szkolnictwa — Pojęcie podmiotu państwowego — Włączenie osoby posiadającej cechy Poste Italiane SpA

Sentencja

- 1) Pierwszych dwanaście pytań prejudycjalnych wniesionych przez Tribunale di Rosarno (Włochy) postanowieniem z dnia 21 grudnia 2009 r. jest oczywiście niedopuszczalnych.
- 2) Wykładni klauzuli 5 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r. która zawarta jest w załączniku do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych należy dokonywać w ten sposób że:

— nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak art. 36 ust. 5 dekretu ustawodawczego nr 165/01 z dnia 30 marca 2001 w sprawie ogólnych zasad dotyczących organizacji pracy w administracji publicznej, który zakazuje w przypadku nadużycia wynikającego z wykorzystania przez pracodawcę z sektora publicznego kolejnych umów o pracę zawartych na czas określony przekształcania ich w umowę o pracę na czas nieokreślony, jeżeli w krajowym porządku prawnym zainteresowanego państwa członkowskiego występują w danym sektorze inne skuteczne środki w celu uniknięcia a w razie potrzeby karania wykorzystywania z nadużyciem umów o pracę zawartych na czas określony. Do sądu krajowego należy jednak ocena w jakim stopniu warunki stosowania oraz skuteczne wdrażanie stosownych przepisów prawa krajowego sprawiają, iż jest to środek odpowiedni dla zapobiegania a w razie potrzeby karania wykorzystywania z nadużyciem kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy zawartych na czas określony przez administrację publiczną;

— nie może ona jako taka w żaden sposób mieć wpływu na podstawowe struktury polityczne i konstytucyjne lub funkcje zainteresowanego państwa członkowskiego w rozumieniu art. 4 ust. 2 TUE.

3) Wykładni wspomnianego porozumienia ramowego należy dokonywać w ten sposób, że środki takie jak te będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym przewidziane w uregulowaniach krajowych w celu karania wykorzystywania z nadużyciem umów o pracę lub stosunków pracy zawartych na czas określony nie mogą być mniej korzystne od środków normujących podobne sytuacje wewnętrzne lub w praktyce uniemożliwiać lub nadmiernie utrudniać wykonywanie uprawnień wynikających z porządku prawnego Unii. Do sądu krajowego należy ocena w jakim stopniu przepisy prawa krajowego mające na celu karanie wykorzystywania z nadużyciem kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy zawartych na czas określony przez administrację publiczną są zgodne z tymi zasadami.

(¹) Dz.U. C 63 z 13.3.2010.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 16 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd v Prešove — Republika Słowacka) — Pohotovosť s.r.o. przeciwko Ivecie Korčkovskej

(Sprawa C-76/10) (¹)

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Ochrona konsumentów — Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki — Dyrektywa 2008/48/WE — Dyrektywa 87/102 — Umowy kredytu konsumenckiego — Roczna rzeczywista stopa oprocentowania — Postępowanie arbitrażowe — Orzeczenie sądu polubownego — Uprawnienie sądu krajowego do dokonania z urzędu oceny, czy dane warunki umowne mają ewentualnie nieuczciwy charakter)

(2011/C 30/18)

Język postępowania: słowacki

Sąd krajowy

Krajský súd v Prešove

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pohotovosť s.r.o.

Strona pozwana: Iveta Korčkovská

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Krajský súd v Prešove — Wykładnia dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29) oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133, s. 66) — Umowa kredytu konsumenckiego przewidująca lichwiarską stopę oprocentowania i zastosowanie w przypadku sporu postępowania arbitrażowego — Uprawnienie do dokonania z urzędu oceny ewentualnie nieuczciwego charakteru

tego warunku umownego przysługujące sądowi prowadzącemu postępowanie w sprawie egzekucji na podstawie ostatecznego orzeczenia sądu polubownego

Sentencja

1) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich nakazuje sądowi krajowemu, rozpatrującemu wniosek o przeprowadzenie egzekucji na podstawie mającego powagę rzeczy osądzonej orzeczenia wydanego przez sąd polubowny zaocznie bez udziału konsumenta, uwzględnić, także z urzędu, nieuczciwego charakteru kary przewidzianej w umowie kredytu zawartej przez kredytodawcę z konsumentem i zastosowanej w tym orzeczeniu, jeżeli ten sąd krajowy posiada konieczne w tym względzie informacje o stanie prawnym i faktycznym oraz jeżeli zgodnie z krajowymi przepisami proceduralnymi taka ocena może być przezeń dokonana w podobnych postępowaniach prowadzonych na podstawie prawa krajowego.

2) Do danego sądu krajowego należy ustalenie, czy zawarty w umowie kredytu warunek taki jak ten rozpatrywany przezeń i przewidujący, zgodnie z ustaleniami dokonanymi przez ten sąd, nałożenie na tego konsumenta nieproporcjonalnie wysokiej kary, należy, uwzględniając wszelkie okoliczności towarzyszące zawarciu tej umowy, uznać za nieuczciwy w rozumieniu art. 3 i 4 dyrektywy 93/13. Jeśli ma to miejsce, do tego sądu należy wyciągnięcie wszelkich wyników z tego zgodnie z prawem krajowym konsekwencji w celu zapewnienia, by warunek ten nie był wiążący dla konsumenta.

3) W okolicznościach takich jak rozpatrywane przez sąd krajowy brak zawarcia w badanej umowie kredytu konsumenckiego rocznej rzeczywistej stopy oprocentowania — co jest niezmiernie istotne z punktu widzenia dyrektywy 87/102/EWG z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 98/7/WE z dnia 16 lutego 1998 r. — może stanowić decydujący element przeprowadzanej przez sąd krajowy analizy kwestii tego, czy zawarty w umowie kredytu warunek dotyczący jego kosztu, który nie zawiera rocznej rzeczywistej stopy oprocentowania, jest wyrażony prostym i zrozumiałym językiem w rozumieniu art. 4 dyrektywy 93/13. Jeśli sytuacja taka nie zachodzi, sąd krajowy ma prawo, także z urzędu, dokonać oceny, czy przy uwzględnieniu wszelkich okoliczności towarzyszących zawarciu tej umowy, brak zawarcia rocznej rzeczywistej stopy oprocentowania w składającym się na tę umowę kredytu warunku dotyczącym jego kosztu może nadawać temu warunkowi nieuczciwy charakter w rozumieniu art. 3 i 4 dyrektywy 93/13. Mimo to, bez względu na istniejącą możliwość przeprowadzenia oceny tej umowy z punktu widzenia dyrektywy 93/13, wykładnia dyrektywy 87/102 należy dokonywać w ten sposób, iż pozwala ona sądowi krajowemu na zastosowanie z urzędu przepisów transponujących do prawa krajowego art. 4 tej ostatniej dyrektywy i stanowiących, że brak zawarcia rocznej rzeczywistej stopy oprocentowania w umowie kredytu konsumenckiego skutkuje tym, iż kredyt ten jest uważany za bezpłatny.

(¹) Dz.U. C 134 z 22.5.2010.